

Vaihtoehdottomuuden aika on lopussa

Juha Kieksi

Taloudellinen kriisi koettelee länsimaita. Samaan aikaan median painostus Valko-Venäjää, Kuubaa, Koreaa, Venezuelaa ja eräitä muita yksittäisiä maita kohti kasvaa. Irak, Afganistan ja Libya on jo miehitetty. Syyrian kaatamista yritetään. Minkä takia tämä tapahtuu juuri nyt? Onko tapahtumilla joku yhteys?

Taluskriisin taustalla on pitkäaikainen voiton suhdeluvun aleneminen. Tämän vuoksi pääoma on pyrkinyt muuttumaan sellaiseen muotoon, että voittojen kasautuminen olisi aikaisempaa paremmin mahdollista. Syntyi finanssikupla, joka nyt on puhjennut. Samaan aikaan porvaristo ja sen hallitsema media pyrkii osoittamaan, että kyse on pelkästään talouden kriisistä ja että sen syynä olisi työväestön kohtuuttomaksi paisuneet palkat ja edut. Todellisuudessa on kyse kapitalismiin oleellisena osana kuuluva kriisiytyminen ja mutta kyse on myös siihen johtaneen filosofian, uusliberalismin kriisistä. Tähän talouden ja filosofian yhteyteen liittyy porvariston kannalta suuri ongelma ja uhkakuva. Kansalaisten keskuudessa ei saa päästä nousemaan sellaista käsitystä että kyseessä olisi uusliberalismin kriisi eikä ainakaan niin että uusliberalismille nousisi varteenotettava vaihtoehto.

Tästä syystä porvarillinen media hyökkää raivokkaasti muutamia yksittäisiä maita ja niiden harjoittamaa politiikkaa vastaan. Kuuba ja Pohjois-Korea ovat sosialistisia valtioita ja pienuudestaan huolimatta uhkaavia kapitalismin kannalta. Jos Pohjois-Korea tai Kuuba onnistuvat voittamaan vaikeutensa ja ne pystyvät parantamaan edelleen koko kansan elintasoja ja hyvinvointia, heistä tulee vaarallinen esimerkki siitä, että uusliberalismille on olemassa vaihtoehto. Sama koskee vaikkapa Valko-Venäjää, Venezuelaa, Irania tai vaikkapa Myanmaria. Nämä valtiot eivät ole sosialistisia mutta ne eivät ole vapauttaneet kansantalouksiaan uusliberalismin oppien mukaisesti. Nämäkin valtiot luovat uhkaavan vaihtoehdon uusliberalistiselle yksimielisyydelle, jonka mukaan taluskriisille ei ole muuta vaihtoehtoa kuin supistaa julkista taloutta ja avata yhä uusia kansantalouden aloja vapaalle kilpailulle.

Kapitalismin edistyminen edellyttää väkivaltaa

Samaan aikaan ideologisen sodankäynnin lisäksi uusliberalismia harjoittavat valtiot ja niiden koneistot (Nato) ovat hyökänneet useisiin maihin ja vaihtaneet uusliberalismiin nuivasti suhtautuneet hallitukset mieleisikseen. Tästä esimerkkeinä ovat mm Afganistan, Irak, Libya ja nyt Syyria. Kyse ei tietystikään ole pelkästään siitä, että nämä olisivat olleet ideologisesti porvaristolle vaarallisia. Kyse on ennen kaikkea siitä, että pääoma tarvitsi uusia alueita, joilla voiton suhdelukua on mahdollista kasvattaa. Näissä maissa, kunhan kansallinen vastarinta saadaan nujerrettua, on toki huimia mahdollisuuksia kansainväliselle suurpääomalle. Tähän kysymykseen muuten liittyy kotoinen kuntauudistuksemekin. Kaikkien asiantuntijoiden mukaan uudistus ei paranna kuntien taloutta mutta se ei ole tarkoitukseen. Uudistus mahdollistaa suuret sosiaali- ja terveydenhuollon tai koulutuksen yksiköt, jotka ovat kiinnostavia myös kansainvälisen suurpääoman kannalta. Ne voidaan yksityistää ja näillä talouden osa-alueilla on mahdollisuus voittoprosenttien kasvattamiseen.

Länsimaiden media väkivaltakoneiston tukena

Kansainvälinen suurpääoma ja täysin sen omistuksessa ja hallinnassa oleva länsimainen media naamioi aika ovelasti ideologiset ja taloudelliset hyökkäykset hyökkäyksiksi joko asianomaisen maan kansan ihmisoikeuksin puolustamiseksi (Libya, Syyria, Afganistan) tai sitten vakauden turvaamiseksi

joukkotuhousoseiden kehittäemisen estämiseksi (Iran, Irak, Pohjois-Korea). Saddam Husseinin kaatamisen jälkeen Irakissa on tapettu 150 000 ihmistä ja kaikki yhteiskunnan rakenteet ovat raunioina. Kukaan ei kuitenkaan puhu USA:n ja Euroopan unionin alullepanemasta kansanmurhasta, mistä siellä oikeasti on nyt kyse.

Vasemmiston on irtisanouduttava porvarillisesta filosofiasta

Länsimaiden vasemmisto on aika hampaaton ja aseeton kun kyse on ihmisoikeuksien puolustamiseksi tehdystä informaatio sodasta tai aseellisesta hyökkäyksestä. Hyvin herkästi hyväksytään aseellinen hyökkäys jos sen päämääränä on ihmisoikeuksien turvaaminen.

Hyvä esimerkki tästä on vasemmistoliiton puheenjohtajan, ministeri Paavo Arhinmäen ja miksei ulkoministeri Erkki Tuomiojankin hyökkäykset Valko-Venäjän johtoa vastaan ja vaatimukset jääkiekon MM-kisojen siirtämisestä muualle. En usko, että Arhinmäki haluaa välttämättä edistää uusliberalistista ideologiaa, kyse on enemmänkin siitä, että vasemmistoliiton nuori polvi ei tunne ollenkaan marxilaista filosofiaa ja kansantaloustiedettä saati että osaisi soveltaa sitä nykypäivän olosuhteisiin.

Eurooppalaisen vasemmiston pitäisi uskaltaa tarjota vaihtoehto uusliberalistiselle politiikalle. Se vaihtoehto ei voi olla valtion säätelyn lisääminen uusliberalistisessa yhteiskunnassa, sillä uusliberalismi kyllä sopeutuu hyvin siihen, että vaikkapa pankit kansallistetaan tietyin välein, jolloin yksityiset velat tulevat julkisiksi veloiksi. Tämän jälkeen pankin taas myydään takaisin yksityisille, mikä mahdollistaa taas pääoman voittojen kasvattamisen.

Voitokas työväenliike tukeutuu sosialismiin

”Voitokas työväenliike tukeutuu sosialismiin” on ollut iskulauseemme ja se on edelleen enemmän kuin ajankohtainen. Meidän on uskallettava nostaa esiin sosialistinen vaihto. Ei ole muuta vaihtoehtoa kapitalismille, vaikka kuinka eurooppalainen vasemmisto yrittäisi toisin selittää. Samaan aikaan on uskallettava sanoutua irti siitä ihmisoikeuskäsityksestä, mitä uusliberalismi tarjoaa ja edistää. Tämä ihmisoikeuskäsitys on muotoutunut turvaamaan uusliberalistista politiikkaa ja pääoman riittävää voittoprosenttia. Tässä piilee monen vasemmistolaisen ongelma (ml. Arhinmäki ja monet vasemmistoliiton nuoret kansanedustajat). Hylkäämällä periaatteessa uusliberalismi mutta hyväksymällä uusliberalistinen ihmisoikeus- ja mediapolitiikka ei koskaan voida luoda mitään todellista vaihtoehtoa nykyiselle menolle.

Vasemmiston on uskallettava kaivaa esiin Neuvostoliiton vahvuudet ja uskallettava myöntää että ihmisoikeustilanne Neuvostoliitossa oli ja Kuubassa ja Pohjois-Koreassa on edelleen parempi kuin meillä länsimaissa, vaikka tämä aiheuttaisikin ankaran hyökkäyksen porvarillisen median taholta. Sosialistisessa yhteiskunnassa ihmisellä on turvattu oikeus ja velvollisuus työhön. Niissä kansa saa myös nauttia itse työnsä tuottamasta lisäarvosta, ts. he eivät elätä omalla työllään kapitalisteja. Ei siellä tarvita porvarillista mediaa luomaan ihmisille sellaisia tarpeita joita heillä ei oikeasti ole (kuten mainokset).

Pohjoismaainen hyvinvointiyhteiskunta ei ole osoitus porvarillisen yhteiskunnan paremmuudesta, vaan se on seurausta vahvasta sosialistisesta leiristä ja vahvasta sosialismiin tukeutuneesta työväenliikkeestä. Jokainen asioihin perehtynyt voi osin silmin huomata, miten hyvinvointiyhteiskuntaa on rapautettu askel askeleelta 1990-luvun alusta lähtien. Tämä ei johdu siitä, että hyvinvointiyhteiskuntaan ei olisi varaa, vaan siitä, että porvaristo on ideologisesti vahvempi ja tämä mahdollistaa kapitalistien politiikan koventumisen. Puuttuu yhtenäinen, sosialismiin tukeutuva vastavoima.

Jos emme nouse vastustamaan kapitalismia kaikissa muodoissaan ja tarjoa selvää sosialistista vaihtoehtoa pohjoismainen hyvinvointiyhteiskunta on historiallinen kuriositeetti muutaman vuosikymmenen jälkeen. Kyse on siitä, haluammeko itse vaikuttaa elämäämme vai annammeko pääomalle vapaat kädet kasvattaa voiton suhdelukua loputtomiin. Taloudellinen kriisi antaa hyvin mahdollisuuden sosialistisen vaihtoehdon esittämiselle.